

Els esbarzers del dol

*I jo, que ja no soc la d'abans ?ni potser tampoc la que t'imaginaves que seria?
les tallaria*

Foto: Sharada Prasad

Em mires i potser et preguntes què en farà, el temps, de mi. No ens diem res. Seus en una cadira de rodes i jo m'alço darrere teu sobre un tamboret, i ens veig a tots dos emmarcats davant d'un mirall. Et pentino amb una pinta de pues curtes. Que estrany que la nena faci això, diria la mare. No acostumo a fer altra cosa que batallar en contra del color rosa i dels clips i prefereixo xutar pilotes que guarnir nines.

Però amb tu és diferent, avi. Et veig indefens, vençut, i a mi em fa ràbia, perquè sé que dins teu hi ha tanta vida continguda i silenciada. I tot per aquesta punyetera malaltia que et paralitza i et roba el que ets, el doctor del poble, sí, però també la persona que m'ha ensenyat a estimar el seu ofici. No ho saps, però d'amagat els diumenges entro amb els germans a la saleta i ens rifem a pedra, paper o tisora qui curarà a qui. I abans de comptar fins a tres i mostrar l'arma que amago dins del puny, tanco els ulls ben fort, i penso tant de bo guanyi i em pugui posar la bata, diagnosticar gripes a tort i a dret i receptar un xarop que tingui gust de maduixa.

Em mires i no entenc els teus ulls. Repeteixo el mateix gest entre els teus cabells grisos i fins, i et sento més a prop. No els desenredo, ni tampoc et canvio el pentinat. Només et reafirmo. És així com quan vinc a casa vostra, mentre l'àvia tomba per la cuina, m'acosto i goso preguntar-te: avi,

anem al mirall? I d'una capsula vella de galetes agafo una pinta que per mi és, com ho diria, un pont discret entre tu i jo, fet d'aquella fusta que no grinyola quan la trepitges de puntetes.

Miro i no hi ets.

Tot i que ara els meus dits ja compten deu anys d'absència, al carrer Vallespir hi ha una placa negra on diu 'dr Farré' en aquelles lletres que fan respecte. I ara els esbarzers del dol la comencen a tapar i el teu nom va quedant enterrat entre noves fulles que busquen el sol. I jo, que ja no soc la d'abans -ni potser tampoc la que t'imaginaves que seria- les tallaria; i jo trauria la pols de cada lletra; i jo em plantaria al mig del carrer per cridar als quatre vents: entreu, tots aquells que tingueu algun mal, que aquí dins encara hi ha una sala d'espera sense rellotges, aquí, en aquesta consulta, encara queden dues pàgines en blanc al talonari de les receptes.

I també hi queda un mirall on a vegades, tot d'una, em sembla que t'hi veig. Com si encara ara et pogués pentinar.